

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Κάποτε υπήρξαμε και εμείς νέοι

Αγαπυτέ αναγνώστη καλημέρα και δύο λόγια για να συστηθώ. Για 35 χρόνια από το 1975 μέχρι το 2010 ήμουν και εγώ ένα μέλος της Ελληνικής παροικίας του Σύδνεϋ. Με έφερε οικογενειακώς στην όμορφη τούτη πόλη το κύμα της προσφυγιάς που δημιούργησε η τουρκική εισβολή και κατοχή στην Κύπρο. Μα δεν είναι για αυτό που θα μιλήσω. Θέλω να θυμηθώ μαζί σας την εποχή του 1975 που τότε έπνεε ένας άλλος αέρας στην Αυστραλία. Ένας αέρας που έφτιαχνε όλους εμάς τους ξένους ίσους. Από τους παλιούς μαθαίναμε τις δυσκολίες, που πέρασε η πρώτη γενιά των μεταναστών, εκείνη που ήρθε, στα χρόνια που ακολούθησαν το τέλος του Β. παγκόσμιου πολέμου. Άντεξαν όμως τις δυσκολίες, τις διακρίσεις σε βάρος τους, τις ταπεινώσεις. Στους αγώνες τους υποκλινόμαστε. Χάρη σε αυτούς, εμείς τότε βρήκαμε μια φιλόξενη Αυστραλία και μια ακμάζουσα Ελληνική παροικία.

Τώρα εμείς ανήκουμε στην λεγόμενη τρίτη ηλικία. Έχουμε αφήσει στην Αυστραλία παιδιά εγγόνια.

Εμείς τώρα τι ζητάμε; Τι θέλουμε στα λίγα χρόνια που μας μένουν ακόμη; Ευτυχώς -χάρη στην νεότερη γενιά- η τεχνολογία έχει προχωρήσει σε τέτοιο βαθμό που εκπνέει, τις αποστάσεις και φέρνει τους ανθρώπους πολύ κοντά και σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα. Δεν ξέραμε τότε για ίντερνέτ και Skype, ούτε φυσικά και για κινητά που με το σύστημα Viber, μπορείς να μιλήσεις δωρεάν στην άκρη του κόσμου.

Όμως πόσοι από εμάς καίρονται τα ευεργετήματα της σύγχρονης τεχνολογίας και επαφής με τον συγγενή με τον συνάνθρωπο;

Δυστυχώς πολλοί λίγοι. Έχουμε όμως την εφημερίδα μας, αυτή που κρατάτε στα χέρια σας. Μας μιλά την δική μας γλώσσα, αναφέρεται για τα δικά μας θέματα, για αυτά που μας χαροποιούν αλλά και για εκείνα που μας πονάνε.

Αν θέλετε την συντροφιά μου, την κουβέντα μου, μπορώ την κάθε εβδομάδα να τα λέμε: ενώπιος ενώπιω. Να πηγαίνουμε πίσω στον χρόνο, αλλά και στο τώρα. Να μιλήσουμε για παιδικά χρόνια, για τους τόπους που γεννηθήκαμε. Ακόμη να θυμηθούμε και διάφορες ημερομηνίες από παλιά γεγονότα που έγιναν όταν είμαστε ακόμη νέοι.

Να θυμηθούμε την εποχή του χρυσού ελληνικού σινεμά, τους ηθοποιούς και τις ταινίες που μας άρεσαν. Τους τραγουδιστές που ακούγαμε. Τα περιοδικά που διαβάζαμε. Θα ξεχνάμε για λίγο το τώρα.

Κάποιος παλιός, καλός μου φίλος, συχνά λέει: «Όταν είσαι νέος, είσαι πάντα ωραίος».

Έχει απόλυτο δίκαιο. Δεν υπάρχει νέος ή νέα-στην κάθε εποχή- που στα είκοσι χρόνια δεν είναι ωραίος και ωραία.

Και εμείς κάποτε είμαστε είκοσι χρόνων, και ας έχουν περάσει από τότε πολλές δεκαετίες. Δεν έχει σημασία πόσα χρόνια πέρασαν. Αυτό που μετρά είναι ότι υπήρξαμε και νέοι και ασφαλώς και ωραίοι. Αγαπήσαμε. Μας αγάπησαν, και αυτό έχει την ομορφιά του, την τρυφεράδα του, τις γλυκές αναμνήσεις του. Πως διασκεδάσαμε εμείς οι εικοσάρηδες, στα χρόνια τα περασμένα; Ένα από τα λίγα και ασφαλώς και τα πιο φθηνά, μέσα ψυχαγωγίας τότε, ήταν ο κινηματογράφος. Το «σινεμά» όπως συνηθίζαμε να το λέμε, για να δείξουμε και λίγο το γαλλικό μας.

Πάμε λοιπόν «σινεμά» σήμερα; Αλλά στο «σινεμά» του χθες.

Ποια ήταν τα έργα που βλέπαμε τότε; Ήταν τα αμερικάνικα αλλά και τα ελληνικά. Αυτά δεν χάθηκαν με τα χρόνια. Δεκαετίες αργότερα, τα βλέπουμε τώρα, ξανά στην τηλεόραση στο σπίτι μας καθισμένοι στον καναπέ.

Τότε όμως ήταν αλλιώς. Στα χρόνια για τα οποία μιλάμε, δεν υπήρχε τηλεόραση, αλλά μόνο κινηματογράφος.

Ετοιμαζόσουν για να πας σινεμά. Είτε μόνος, είτε με το κορίτσι σου, (γεγονός σπάνιο για την τότε εποχή) είτε οικογενειακώς, που ήταν και το πιο συνηθισμένο. Όταν το σινεμά έπαιζε και καλό έργο, πήγαινε ολόκληρη η «φαμίλια», ακόμη και η πεθερά.

Όμορφα ήταν τα καλοκαιρινά σινεμά με τις ξύλινες καρέκλες, και τα ψάθινα καθίσματα, την μεγάλη οθόνη, να τρώμε φιστίκια και πασατέμπο, περιμένοντας, με αγωνία, να σβύσουν τα φώτα και να αρχίσει το έργο.

Τα αμερικάνικα τότε έγχρωμα και σε «σινεμασκόπ», μας γοήτευαν αφάνταστα. Τοπία και δράση έδιναν μια άλλη διάσταση στην ταπεινή και φτωχική ζωή μας. Μας ανέβαζαν σε άλλους ουρανούς.

Ήταν τα «Cow Boys» με τον Τζων Γου-

έν, Ρόμπερτ Μίτσαμ, και άλλους όλοι «πρώτο πιστόλι». Βλέπαμε όμως και τις υπερπαραγωγές του Χούλιγουντ, με το «Μπεν Χουρ», την βασίλισσα Κλεοπάτρα με την Ελίζαμπεθ Τέιλορ και άλλα. Ο μικρός μας κόσμος ομόρφαινε εκείνο το βράδυ.

Όμως ήταν και οι ελληνικές ταινίες. Αυ-

τές δεν μας εντυπωσίαζαν, όπως οι αμερικάνικες, με το χρώμα, το τοπίο την δράση. Όμως άγγιζαν την καρδιά μας. Μας συγκινούσαν.

Το κυριότερο μιλούσαν την γλώσσα μας. Τραγουδούσαν μοντέρνα ελληνικά τραγούδια. Τα τραγούδια τους τα μαθαίναμε και τα λέγαμε και εμείς.

Ξέραμε τους Έλληνες ηθοποιούς σχεδόν όλους, τα έργα που έπαιζαν, με ποιους ήταν ζευγάρι. Είχαμε τις φωτογραφίες τους, που τις κόβαμε από τα περιοδικά που αγοράζαμε.

Δεν θα αναφέρω σήμερα ονόματα του ελληνικού σινεμά. Ηθοποιούς ή τραγουδιστές. Ήταν και παραμένουν για όλους μας, ακόμη και για την νεότερη γενιά, υπέροχοι.

Κάποτε σε μια άλλη περίπτωση η κουβέντα μας θα μας θυμίσει κάποιους από αυτούς τους αξέχαστους καλλιτέχνες, που θα αξίζει να μιλήσουμε ιδιαίτερα.

Δικαιούμαστε να ξαναφέρνουμε τα όμορφα χρόνια πίσω να ξαναθυμηθούμε την νιότη μας.

Ας μη ξεχνάμε αυτό: Κάποτε υπήρξαμε και εμείς νέοι.

Αυτά για σήμερα και για την παλιά ψυχαγωγία των νεανικών μας χρόνων: το σινεμά.

Καλή σας μέρα.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ!

Η επιτυχία της στήλης «Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις» που γράφουν ο ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ και ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗΣ κάθε Τετάρτη στον «Κόσμο της Τρίτης Ηλικίας» και αγαπήσατε, μάς επιβάλλει να την αυξήσουμε σε δύο σελίδες για να δώσουμε την ευκαιρία στους αναγνώστες μας να δημοσιεύσουν τις δικές τους αναμνήσεις με φωτογραφίες από σημαντικές στιγμές της ζωής τους στους Αντίποδες.

Μόνο με τη βοήθειά σας θα καταγράψουμε για τις επόμενες γενιές τη ζωή, τους αγώνες, τις θυσίες, τα μεγάλα έργα και τους αρχιμάστορες τους μετανάστες που ήρθαν με το τίποτε και έφτιαξαν τα πάντα για την οικογένειά τους και για την Ελλάδα. Οι αναγνώστες μας θα μπορούν ακόμη ν' απαντούν στις απόψεις τού Γρηγόρη και τού Γιώργου, ή και να συμπληρώνουν τις αναμνήσεις τους.

Την επικοινωνία σας με τη στήλη, «Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις», μπορείτε να στείλετε με e-mail: kosmos@kosmos.com.au ή στη διεύθυνση: Shop 7/5 Belgrave St, Kogarah, NSW, 2217

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Τα κείμενά σας θα διορθώνονται για τυχόν λάθη, αλλά δεν θα αλλοιώνονται και οι φωτογραφίες σας θα επιστρέφονται αμέσως μετά τη δημοσίευση.

**ΓΡΑΨΕ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΣΤΟΝ «ΚΟΣΜΟ»
ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΣΟΥ**